

מתחזה המדינה

תוך כדי המתנה לבדיקה התחזיתי לרופא, ואפילו הצטיינתי בכך * הרי בכל אחד מאיתנו מסתתר מתחזה קטן, שרק מחכה לפרוץ החוצה ברגע הנכון, אז למה שלא ניתן לו חופש?

שכנראה היה לו קשר עם פסיכיאטרים. נכון, אף אחד לא רוצה שמי שאינו מוסמך יעקור לו שיניים או יחליף לו קרנית, אבל חלום ההתחזות שלי העלה אצלי את השאלה אם יכול להיות שבתוך כל אחד מאיתנו מסתתר מתחזה קטן, שרק מחכה לפי רוח החוצה ברגע הנכון.

לא כל מקצוע דורש הסמכה ולא כל עיסוק דורש דיפלומה. למשל, בשביל להיות שוטף מכוניות, קורא בקפה, רועה עיזים או לוחש לסוסים לא צריך ללמוד בשום פקולטה או אורווה. המוזיקאים הכי טובים בכלל לא למדו מוזיקה, וגם אני התחלתי לכתוב שירים וטורים בעיתון בלי שום הסמכה או רישיון. הורגלנו לחשוב שמישהו שלומד משהו המון שנים אמור להיות טוב במה שהוא עושה, ואין ספק שלימודים ודי-פלומה הם יתרון, אבל כולנו יודעים שלא חסרים רופאים או עורכי דין שהוסמכו ועדיין נשארו לא משהו. זה שהיית חרשן בבית הספר לרפואה לא אומר שאתה רופא טוב. אולי סתם לא היו לך חיי חברה? לעומת זאת, אם לא למדת רפואה ואתה היפוכונדר ותיק עם 30 שנות ני-סיון בשיטוט באתרי אינטרנט בתחום הרפואה, הצקה לרופאים ואיסוף תרופות, פלוס צפייה בכל סדרת בית חולים – מ"האנטומיה של גריי" ועד "בייבי בום" – אין מתמחה שיוכל להתחרות בידע המצטבר שלך.

מלבד זיקה לתחום, יש עוד כמה דברים שיעזרו למי תחזה להפוך לרופא אמין. למשל, להקפיד שיקראו לך בשם המשפחה. רופאים תמיד ייקראו בשם המשפחה שלהם, וזאת בניגוד למה שמקובל בעולם המוזיקה, שמעדיף שמות פרטיים כמו ריטה, נינט, ביונסה או בוננו. לעומת זאת, לא תמצא רופאים שמזכירים כ"ד"ר צחי" או "פרופ' שולה". זה תמיד ד"ר צוקרמן או פרופ' שבת, כשהתואר עושה את רוב העבודה. מנגד, בעולם המוזיקה אף אחד לא יחשוב להקדים לשמו את שם המקצוע שלו, ולא תשמע ברדיו על השיר החדש של זמר קלינטטיין או של זמרת בן-זקן. כמו כן, מומלץ לתלות תעודות על הקיר עם שמות של אוניברסיטאות מהעולם הגדול ולשלב בהן מילים בלטינית המבטאות הצטיינות שאף אחד לא מכיר כמו summa cum laude.

וכדאי גם להתאמן על רחיצת הידיים המשונה של המנתחים, הכוללת גם את סיבון המרפקים, וללמוד לחבוש את הכומתה המשונה שהם שמים על הראש בלי שהיא תיראה עליך כמו כובע רחצה של קשישות.

עם כל הסכנות של תופעת ההתחזות,

בגלל המחסור בכוח אדם בתחום הרפואה אני מציע דווקא לנסות להיעזר בהם ולשלב אותם בענף. מדובר ללא ספק באנשים בעלי תעוזה וכוח המצאה. ומכיוון שהמתמחים עובדים במשמרות ארוכות במיוחד שבי-סופן הם כבר מטושטשים ולא ברור כמה מהחומר הם באמת זוכרים, ייתכן שהמתחזים הרעננים יהיו גורם

לא פחות מהימן. מתחזה ותיק (להבדיל ממתחזה מתמחה), שכבר יש לו שבע שנות התחזות והוא זמין יותר, עדיין יוכל לעשות לפחות חלק מהעבודה ולהוריד מהעומס. הרי גם כשגברת הולכת למספרה היא יכולה לבחור אם להתמין שבוע כדי להסתפר אצל מיקי בוגנים, או להתקבל מייד אצל שוליית ספרות ברבע מחיר.

המתחזים לרופאים, שעם כל החסרונות שלהם בתחום המ-קצועי אין ספק שהם טיפוסים בעלי תעוזה וכוח המצאה, בה-חלט יכולים להקל את העומס בבתי החולים. צריך רק לקוות שאחרי כמה שנים במקצוע התפקיד לא יעלה להם לראש, הם ידרשו העלאה במשכורות ועד אז יכריזו על שכינת מתחזים. בהצלחה: *

yairn@israelhayom.co.il

את הנו"ן והיו"ד מהברזאני. הוריתי לאחות הראשית לר-שום את הפרטים שלי כדי לשבץ אותי לשיבת הרופאים של מחר, ולפני שהפורום הספיק להגיב הודעתי לכולם שאני רץ לניתוח דחוף באסותא.

למחרת כבר היה לי יום עמוס בביקורים, חילקתי תרופות ואפילו ניהלתי ניתוח הוצאת כיס מרה של איזו גברת תוך שאני אומר לרופאים הזוטרים בחדר שאני נותן להם יד חר-פשית ושישאלו אותי אם משהו לא ברור – בנימה שמבהירה שאפילו סניטר אמור להצליח לעשות ניתוח כזה בלי להטריד את המומחה בשאלות.

הרגשתי שאני על הסוס. יש לי מעמה, קהילת הרופאים מקשיבה למה שיש לי לומר, יש לי פציינטים שסומכים עלי ואפילו קליניקה פרטית שבה אני מקבל מטופלים לייעוץ. רופאה צעירה נגעה לי קלות בכתף ושאלה אם אני יכול לבוא

ישבתי בחדר ההמתנה

בגוש דן בהמתנה לאיזו בדיקה שמתאימה לבני גילי. לצורך הבדיקה התבקשתי לצום במשך חצי יום וגם נתנו לי לשתות איזה חומר שבין השאר מטשטש מעט את הצלילות. כשני-גשתי לחלון להסתכל בנוף, פנתה אלי גברת בשאלה המעט חוררנית "מה אתה עושה פה?", כאילו אנשים מסוגי, שמנמ-נים מבוגרים עם קרחת, לא הולכים לרופאים ורק מבילים כל השנה בתחרות האירון-מן.

בשביב השנייה שעבר עד שעניתי הספקתי לחשוב על כמה אופציות לתשובות הולמות. הראשונה, לשתף אותה במידע המדויק והלא מעורר תיאבון בקשר לבדיקה שלה אני ממתינ; השנייה, והמעט עוינת, להגיד לה שזה לא העסק שלה; והש-לישית, להגיד שאני עומד לעבור השתלת שיער. באופן שה-פתיע מאוד גם אותי בחרתי דווקא באפשרות רביעית ואמרתי לה שאני רופא.

להפתעתי, הגברת לא חיכה בביטול או נתנה לי להבין שהיא חושבת שאני שקרן או סתלבטן מקצו-ע. היא כן המתינה לפירוש נוסף בעניין, אז המשכתי. סיפרתי שעולם הבירור תמיד היה רק חלק מהחיים שלי ושאני כבר שנים משלב בין מוזיקה וסטנדר-אפ לבין קריירה רפואית.

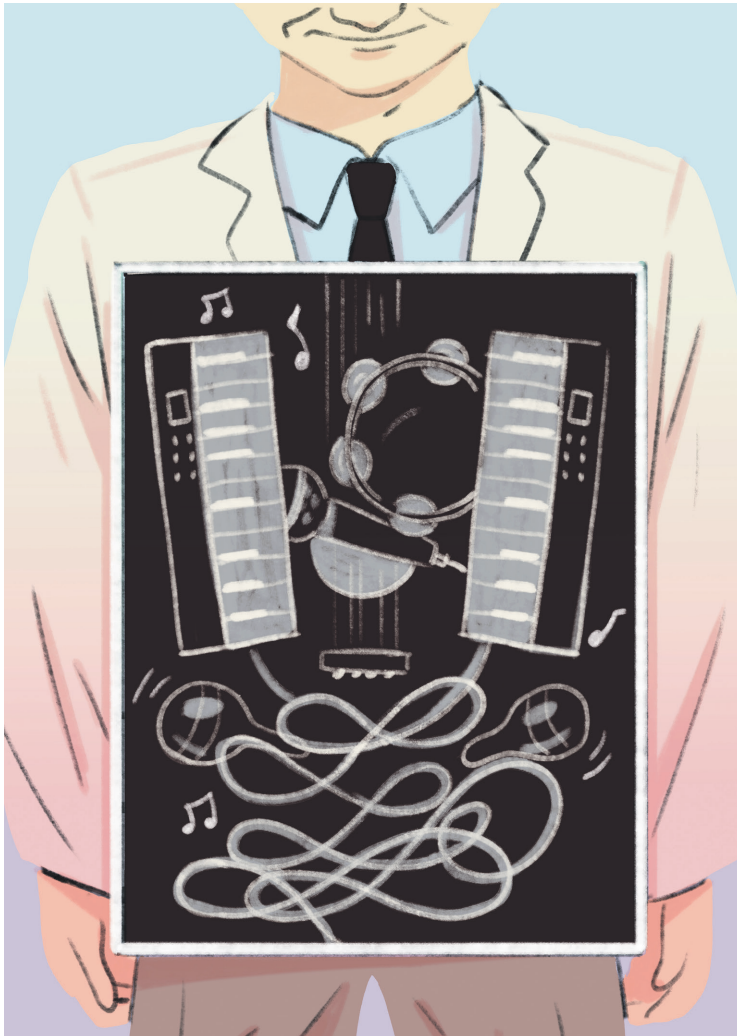
איזה יופי, היא ענתה, ובאיזה תחום אתה מתמחה? כירורגיה פנימית, עניתי בלי להניד עפעף או לבלב, והיא ענתה: טוב לדעת, שיהיה בהצלחה, דוקטור. התיישבתי על ספת ההמתנה וסחרחרת קלה שטפה אותי. תמיד חלמתי להיות רופא מומחה עם קליניקה פרטית מצליחה שפרנסתו לא תלויה בשיר חדש ובי-שאלה אם יזמינו אותו להופעה במועצה האזורית גזה והנה, באותו רגע הרבר היחיד שהפריד ביני לבין הגי-שמת החלום היה החלוק הלבן שהיה תלוי בקצה המי-סדרון לא רחוק ממני ושאליו מוצמד תג. בלי לחשוב פעמיים, או שהחומר המטשטש פשוט חשב במקומי, קמתי מהספה, לקחתי את החלוק וצעדתי לשירותים. על התג היה כתוב ד"ר ברזאני, אבל לא נתתי לארבע האותיות הראשונות של השם להפריע לי, לבשתי את החלוק ופסעתי לדלת שעליה כתובות שתי המילים הכי מפתות בעברית: צוות בלבב. הצמדתי את התג והדלת נפתחה. פסעתי פנימה לחדרי החולים ומצאתי את עצמי מצטרף לקבוצת רופאים ואחיות שהקיפו מיטה של חולה.

הרופא הבכיר בחדר,

שנראה פחות או יותר בגילי, עם שיער לבן וסטטוסקופ שעל התג שלו נכתב פרופ' שוורץ, הסביר לצוות שלדעתו לחור-לה יש דלקת חמורה בדרכי השתן, המליץ להמשיך עם אנטיביוטיקה לווריד ולחכות לתוצאות בדיקות הדם. לא יכולתי לעמוד מנגד למשמע האבחנה המי-פוקפקת והלא-יסודית של הפרופסור. נזכרתי בפרק אלמותי של הסדרה "דוקטור האוס" שראיתי פעם

עם הבת שלי שעסק בדיוק במקרה דומה של כאבים במפ-שעה, ותוך שאני מצמיד מסכת קורונה לפנים אמרתי שאני חלילה לא חולק על פרופ' שוורץ, אבל לדעתי כדאי לשקול אולטרסאונד ובדיקת MRI. אמרתי שלא ראיתי את הבדיקות והצילומים, אבל על פי התלונה של החולה יש מצב שמדובר בכלל באבנים בכליות. כל העיניים הופנו אלי וראיתי שורי-פא צעיר אחו, ד"ר ברק, שנראה מבין עניין, מהנהן בראש ועושה לי לייק עם האגודל ליד הרגל ככה שרק אני אראה אותו (האחרים נראו קצת יותר סקפטיים, אבל זכרתי שגם ד"ר האוס נתקל בהתנגדות בחצי הראשון של הפרק).

אחרי כמה שניות הפרופסור הסתכל עלי ואמר "אני מקבל את ההצעה של ד"ר...". "ניצני", עניתי לו בלי למצמץ, תוך שאני מכסה את האותיות הראשונות של התג ומשאיר רק

איור: עובדיה בנישו

לייעץ לה איך להמשיך בניתוח השתלת הלב. כשלא עניתי, היא עברה לטלטל את כתפי, ואז התעוררתי וראיתי שמי שנוגע בי הוא עובד ניקיון שמנסה להזיז אותי אחרי שנדרמתי על מכונת המשקאות בחדר ההמתנה. הייתי בלי חלוק וכלי תג, רק עם כתם של מיץ ענבים על החולצה.

אחרי שהתאוששתי וסיימתי את הבדיקה, נזכרתי בכל מיני כתבות בעיתונים שהדהימו אותי על מתחזים חוצפנים, כמו הטיפוס שהתחזה לפלסטיקאי ועשה בוחטות מהזרקות בוטרי-קס נגד קמטים לכל מיני פציינטים תמימים; ההוא שהציג את עצמו כרופא שיניים למרות שהסתימה היחידה שהוא ידע לעשות זה בכיור, מה שלא הפריע לו לתקן חורים ולבצע עקירות בלי למצמץ, או הסטודנט לסייעוד שביצע 300 הלי-כים כירורגיים בשיבא, למרות שהוא לא היה רופא ולמרות